

הגליון
הראשון י"ל
לרגל השבת
התאחדות של אברכי
ביהמ"ד נועם השם
ירושלים עיה"ק

קונטרס
לחזות
בנועם

גליון א . פרשת ואתחנן . תשפ"ג

מאמרים ופנינים על פרשת השבוע ומועדי השנה
לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו מתוך מעיינות
דברי קדשו של מוהר"ר נתן מברסלב זלה"ה
בספה"ק ליקוטי הלכות

מאמרים • פנינים

יו"ל ע"י

חבורת נועם השם דחסידי ברסלב
ירושלים עיה"ק

מאמרים.....ז

פנינים.....ט

קטעים נבחרים מתוך הספח"ק ליקוטי הלכות

וזאת למודעי כי הקטעים נלקטו מתוך דבריו הקד' ולפעמים אינם ע"פ הסדר או שנוספו כמה מילים להסביר קשרי הדברים והכל לפי קוצר המשיג, ושגיאות מי יבין, והרוצה לראות הדברים כסדר ולהרחיב הבנתו ייקחנו מתוך הספ"ק ליקוטי הלכות.

מאמר גודל מעלת רצון הקדושה

במאמר זה יתבאר גודל מעלת הרצון והכיסופים להשי"ת שזהו עיקר עבודתינו וסיבת ירידתנו לעולם הגשמי המרוחק כל כך מה' - המתחזק ברצונות וכיסופים יזכה להפוך כל הירידות לתכלית העלייה - ע"י שבוכים על החורבן בגעגועים ורצונות לה' הופכים את החורבן לנחמה ורצון

לומר שיעבד אותו יתברך, ושום מלאך ושרף אינו יכול להתפאר על זאת שיוכל לעבד אותו יתברך, רק העקר הוא הרצון, להיות רצונו חזק ותקיף תמיד להתקרב אליו יתברך, ואף על פי שהכל חפצים ורוצים לעבדו, אף על פי כן אין כל הרצונות שווין ויש חלוקים רבים ברצון, אפלו באדם אחד בעצמו בכל עת ובכל רגע יש חלוקים גדולים בין הרצונות. והכלל שעקר הוא הרצון

נחמו נחמו וכו' דברו על
לב ירושלים וקראו אליה כי
נרצה עונתה' (ישעיה מ ב).

מי יכול לומר שעובד את
ה', רק העיקר הוא הרצון

על פי המבואר בשיחת הר"ן (שיחה נ"א) וז"ל: ולעבד ה' איני יודע מי הוא שיוכל לומר שיעבד את ה', לפי גדלת הבורא יתברך, מי שיודע מעט מגדלתו יתברך איני יודע איך יכול

שְׁבָרְצוֹנוֹת, כַּמְבָאָר בַּזֶּהר הַקְדוֹשׁ
(תְּרוּמָה קַנּוּ) שֶׁהִסְתַּלְקוֹת מִשָּׂה הָיָה
בְּשֶׁפֶת כַּמְנַחָה בְּרַעְוֵא דְרַעְוִין.

כשהבן נתרחק מאביו

למקום רחוק מאוד

מתגברים רצונותיו וגעגועיו

לאביו ביותר

כִּי עָקַר יְרִידַת הַנְּשָׁמָה לְזוֹה הָעוֹלָם
הָעֵכוּר וְהַשָּׁפֵל הוּא רַק בְּשִׁבִיל הַרְצוֹן,
כְּדֵי שֶׁתּוֹכַח לְרַצּוֹן בְּשִׁלְמוֹת, וּבְשִׁבִיל
זוֹ הַכְּרָחָה הַנְּשָׁמָה לִירֵד וּלְהִתְרַחֵק
מִמְּקוֹם מַעֲלָתָהּ וּלְבֹא בְּעוֹלָם הַגִּשְׁמִי
הָעֵכוּר וְהַשָּׁפֵל, וּלְהִתְלַבֵּשׁ בְּגוֹף גִּשְׁמִי
בְּחֹמֶר עֵב וּמְגֻשָּׁם, בְּזוֹה הָעוֹלָם הָעֵשִׂיָה
בְּתַכְלִית הַרְחוֹק מִמְּקוֹם כְּבוֹדָהּ, וְכָל
זוֹ הָיָה בְּשִׁבִיל הַרְצוֹן, כִּי ה' יִתְבָּרַךְ
רָצָה לְזַכּוֹת אֶת יִשְׂרָאֵל שִׁיזְכוּ לְכָל
טוֹב, לְטוֹב הָאֱמִתִּי בְּשִׁלְמוֹת הָעוֹלָה
עַל הַפֶּל, וְה' יִתְבָּרַךְ יוֹדֵעַ שֶׁעָקַר
תַּכְלִית הַטוֹב הוּא לְזַכּוֹת לְרַצּוֹן
בְּשִׁלְמוֹת, עַל כֵּן הַכְּרָחָה הַנְּשָׁמָה
לְהִתְרַחֵק מִמְּקוֹם כְּבוֹדָהּ וּלִירֵד לְזוֹה
הָעוֹלָם הַגִּשְׁמִי כְּדֵי שֶׁיִּתְגַּבֵּר הַרְצוֹן
בְּיוֹתֵר, כִּי זוֹ יְדוּעַ בְּחוּשׁ שָׁפֵל מֵה
שֶׁנִּתְרַחֵקוֹן יוֹתֵר מִתְּגַבֵּר הַרְצוֹן בְּיוֹתֵר,

וְהַכְּסוּפִים, שִׁיחִיָּה כּוֹסֵף תָּמִיד אֵלָיו
יִתְבָּרַךְ עַב"ל הַק'.

כל עבודת האדם בימי חייו

הוא לזכות לבסוף להכלל

ברעוא דרעוין - רצון

שברצונות

ובלקוטי הלכות (הל' ערב הל' ג')

מבאר לפי זה כי באמת עקר התכלית
הטוב של הנשמה הקדושה הוא
שתזכה לתכלית שלמות הרצון שהוא
בחינת רצון שברצונות, שתזכה
הנשמה שיהיו לה רצונות חזקים
אמתיים לה' יתברך, עד שתזכה
להכלל ברעוא דרעוין, שהוא רצון
שברצונות, שזהו השלמות והמעלה
העליונה מכל המעלות, כמו שמצינו
שמושה רבנו עליו השלום, שהוא
מבחר מין האנושי ומי לנו גדול ממושה
רבן של כל הנביאים והצדיקים
האמתיים של כל הדורות, ובסוף
בעת הסתלקותו שאז זכה בודאי
לתכלית שלמות המעלה שאי אפשר
להשיג, וכל עקר עצם הפלגת מעלתו
הוא שזכה בעת הסתלקותו הקדושה
להכלל ברעוא דרעוין, שהוא רצון

דיקא למעלה נפלאה, כי יזכה להכלל ברצון העליון, ברצון שברצונות על ידי רצונו החזק מאד שזכה בזה העולם הרחוק דיקא, כי דיקא מחמת גדל ההתרחקות זכה לרצון חזק בשלמות, אשר רק בשביל זה ירד לזה העולם כדי לזכות פאן דיקא לרצון העליון, מחמת שזה העולם רחוק ביותר בתכלית הרחוק כנ"ל, אבל ה' יתברך נתן בחירה לאדם ועל פן את זה לעמת זה עשה אלקים, כי ברא בזה העולם כמה דברים ונתן בחירה להאדם, דהינו שיש גם רצונות לתאוות עולם הזה שאלו הרצונות הם מתנגדים כנגד רצון דקדשה, כי עקר כל התאוות הם רצונות נפולים, ועל פן נקראים 'תאוות' שהוא בחינת חמדה ורצון, וכשמתגברים חס ושלום התאוות של העולם הזה שהם רצונות דסטרא אחרא, אזי נפגם הרצון דקדשה, עד שחס ושלום יכול לשכח לנמרי את הרצון דקדשה, עד שישכח מלכסוף ולהשתוקק לה' יתברך, נמצא בשלמות הרצון הוא גבה מן הכל, וכל עקר התכלית של

כי הבן כל זמן שהוא אצל אביו אף על פי שאהבתו חזקה מאד, אף על פי בן אין שיק' לומר שיש לו רצון ונעגועים לאביו מאחר שהוא אצלו תמיד, אבל כשהבן נוסע מאביו לאיזה מקום אז הוא מתגעגע ברצון חזק לאביו, וכל מה שהבן נתרחק יותר מאביו, מתגברים ביותר הרצונות והכפופים והנעגועים לאביו, ועל בן הכרחה הנשמה לירד ממקומה הגבה מאד, ולהתלבש בזה העולם הנשמי הרחוק בתכלית הרחוק משרש נשמת ישראל, כדי שיתגבר הרצון של הנשמה ביותר מחמת שהיא רחוקה מאד משלחן אביה, כי כל מה שרחוקין יותר מאביו מתגבר הרצון יותר.

הנסיון והבחירה של האדם

הם רצונות טובים מול

רצונות רעים ח"ו

ובאמת זה עקר הנסיון והבחירה של האדם, כי באמת כל מה שרחוקין יותר הרצון מתגבר ביותר, וכל זמן שהרצון בשלמות כראוי בודאי יזכה על ידי זה ההתרחקות

מחמת שיודע בעצמו גדל רחוקו מה' ותברך, על כן בודאי רצונו חזק ותקיף ואמיץ מאד מאד לה' ותברך בלי שעור וערה, ועל כן יכול לזכות על ידי זה דיקא למעלה יתרה, כי במקום שבפלי תשובה עומדין אין צדיקים גמורים יכולין לעמוד (ברכות לד:), כי הם זוכין לרצון חזק יותר מחמת שנתרחקו יותר כנ"ל, ועל כן קדם שהאדם צריך לעלות לעליה גדולה יותר צריך שיהיה לו ירידה מקדם, כי כל העליות והמדרגות הם בכחינת הרצון, ועל כן כשהאדם צריך לעלות לעליה גדולה יותר, הינו שיוכה לרצון יותר ויותר, בודאי צריך שיהיה לו ירידה קדם העליה כדי שיתגבר הרצון ביותר, שעל ידי זה יזכה לעליה למדרגה גבה יותר, כי התגברות הרצון יותר זהו בעצמו העליה.

את הרצון אי אפשר לקחת

מן האדם

וזהו עצם גדלת מעלות קדשת שבת קדש שעולה על הכל, כי שבת הוא כלו רצון, כמו שאנו אומרים "ושבת קדשך באהבה וברצון

כל התורה והמצוות הוא לזכות לרצון ולהכליל ברצון העליון.

**על ידי רצונות חזקים זוכים
להפוך הירידה לתכלית
העלייה**

וזה בחינת תשובה שגדולה מאד, עד שיכולין לזכות על ידי התשובה שיתהפכו העוונות לזכיות (יומא פו.), וזהו בחינת ירידה קדם העליה שקדם שיש להאדם עליה בעבודת ה' צריך שיהיה לו ירידה קדם העליה, כי הירידה היא תכלית העליה, ולכאורה הדבר תמוה ואינו מובן מדוע על ידי הירידה דיקא יזכה לעליה, אך על פי הנ"ל מובן היטב כי עקר מה שבא האדם לעולם הזה הוא בשביל הרצון אשר בשביל זה הכרחת הנשמה לירד לזה העולם הרחוק ביותר, כדי שיתגבר הרצון ביותר לגדל ההתרחקות כנ"ל, על כן כשיוורד ונופל לאיזה תאוה או עברה חס ושלום, ואזי נתרחק יותר ויותר, ואז אם זוכה אחר כך להזכיר את עצמו ולשוב בתשובה לה' ותברך, אזי אחר כך בודאי מתגבר הרצון יותר ויותר

**הנחמה של שבת "נחמו"
היא להפוך את כל הירידות
לרצונות קדושים**

וזה בחינת שבת נחמו, כי עקר הנחמה מכל הצרות הוא שבת קדש שהוא בחינת הארת הרצון כנ"ל, כי עקר כל הצרות הם צרות הנפש שאין זוכין לעשות רצונו באמת, שזהו עקר התכלית בעולם הזה וחינוך מזה הכלל, כי מה יתרון לאדם בכל עמלו ובין שיהיה לו ממון בין לאו בין כד ובין כד יבלה ימיו בשוה, ובשפך הימים הפאים הכל נשפח, וסוף כל סוף מה יתרון לעשיר מן העני, ואין מליון לו לאדם לא כסף ולא זהב ולא אבנים טובות ומרגליות אלא תורה ומעשים טובים בלבד (אבות ו ט'), ובדאי מי שאינו רוצה להיות פתי וכסיל וחסר דעה להטעות את עצמו, בודאי ראוי לו לבלי לשום אל לבו שום צער ודאגה כנגד הצער הזה של צרת הנפש, וראוי לו להשתוקק כל ימיו ליבות לעבודת ה' יתברך, ולבלי לרצות שום רצון אחר רק להתקרב לה' יתברך, אבל אין לנו שום נחמה

הנחלתנו, כי בשבת מאיר רעוא דרעוין - רצון שברצונות, וזה שאמרו רבותינו וזכרונם לברכה (שבת קיח.) כל המענג את השבת נותנין לו נחלה בלי מצרים, כי קדשת ענג שבת, שהוא בחינת רצון, בחינת רעוא דרעוין, והו בחינת נחלה בלי מצרים שאין שולט ונוגע שם שום מצר, שהוא בחינת סטרא אחרא ודינים שהם נקראים מצרים של הקדשה, כי בבחינת הרצון דקדשה אין יכול לגע שם שום סטרא אחרא וקלפות, כי הרצון דקדשה של ישראל אין יכולין לבטל לעולם, כי לפעמים יכולין להתגבר לבטל את ישראל מאיזה מצוה או להכשילם באיזה מכשול על ידי התגברותם, אבל הרצון אין יכולין לבטל לעולם, כי אף על פי כן אנו רוצים ברצון חזק לשוב לה' יתברך, ועל כן נקרא קדשת שבת שהוא בחינת רצון דקדשה נחלה בלי מצרים, כי כנגד הרצון דקדשה אין שום מצר דסטרא אחרא וקלפות שיוכל לקלקלו.

בית המקדש היה מקום הרצונות דקדושה

כי שבת נחמו הוא הנחמה על
החרבן בית המקדש, והינו
שמתאבלין עליו בין המצרים משבעה
עשר בתמוז עד תשעה באב, ועקר
חרבן בית המקדש הוא בחינת פגם
הרצון, כי הבית המקדש הוא בחינת
הארת הרצון, כי שם היו מקריבים כל
הקרבנות שהם בחינת רצון, כמו
שכתוב (ויקרא יט ה) "לרצונכם תזבחהו",
ועל ידי זה נקרא בית המקדש בחינת
קדש, שהוא בחינת רצון שנקרא
קדש, כי זה עקר הקדשה להאמין
שהכל ברצונו יתברך ולכסף
ולהשתוקק אליו יתברך תמיד ברצון
חזק, ועקר קדשת הבית המקדש הוא
מבחינת קדשי קדשים ששם עקר
הקדשה, כי קדשי קדשים בחינת
רעוא דרעוין - רצון שברצונות, כי
הרצון נקרא קדש ועל כן בחינת רצון
שברצונות הוא בחינת קדשי קדשים.

לנחם עצמנו על צרת הנפש, שאנו
רואין גדל התרחקותנו מה' יתברך,
והכל חפצים לראות את שמך, ועדין
אין אנו זוכין להתקרב אליו באמת,
ועל כן כל נחמותינו הוא רק שבת
קדש שהוא בחינת הרצון כנ"ל, הינו
על ידי שבת אנו זוכין לרצון בשלמות
לכסף ולהשתוקק תמיד לה' יתברך
יהיה איד שיהיה, וזה עקר הנחמה, כי
כל זמן שרוצים ברצון חזק לה' יתברך
בודאי יש תקנה עדין, כי סוף כל סוף
נזכה לשוב אליו יתברך באמת, וזה
נחמו נחמו עמי וכו' דברו על לב
ירושלים וקראו אליה כי נרצה
עונה, 'כי נרצה עונה' דיקא, כי תקון
העוון על ידי תשובה שהוא בחינת
רצון כנ"ל, ואז נתהפך העוון לזכות,
כי נעשה מהעוון בחינת הארת הרצון,
כי על ידי העוון שזכה לשוב עליו זכה
להארת הרצון יותר, וזהו "כי נרצה
עונה" כי נתהפך העוון לזכות ונכלל
בבחינת רצון שזהו עקר התכלית.

**הבכיה של עם ישראל על
החורבן והגלות הוא כולו
רצון וגעגועים להשי"ת והם
מעוררים את געגועי ה'
אלינו**

ועל פן צריך כל אחד להתאבל ולכבות מאד על חרבן בית המקדש, ועקר הבכיה על פגם הרצון על מה שאין אנו זוכין עכשו להארת הרצון בשלמות מחמת שנחרב בית מקדשנו, כי על ידי האבלות והבכיה על חרבן בית המקדש ממתיקין ומכפלין כח הבכיה של עשו הרשע אשר על ידי זה היה חרבן בית המקדש, ועקר אריכות הגלות המר הזה הוא רק בשביל זה כמובא (זהר שמות יב:), כי באמת בכל דבר יש בו טוב ורע וישרים דרכי ה' וצדקים ילכו בם ופושעים יכשלו בם (הושע יד י'), כי יש בבכיה שני בחינות טוב ורע, כי עצם הבכיה והעצבות הוא מהסמרא אחרא מבחינת עשו, כי כל הבכיה של עשו הרשע היה על תאוות לבו הרע, כי כל חפצו שיתן לו אביו כל תאוות לבו ובכה על זה, וזאת הבכיה היא תכלית הזהמא שהוא עצם העצבות,

אבל הבכיה של ישראל עם קדוש הוא בהפוך ממש, כי כל בכיותינו הוא על חרבן בית המקדש שנתרחקנו מאבינו שבשמים ואין אנו זוכים להארת הרצון שהיה מאיר בבית המקדש, ועקר הבכיה הוא שכל אחד ואחד בוכה על עוונותיו, כי מה דהוה הוה, כי כבר נחרב הבית המקדש והעבר אין, רק הבכיה הוא שצריך כל אחד ואחד להתאבל ולכבות מאד על עוונותיו ומעשיו הרעים שהם גורמים חרבן בית המקדש בכל דור ודור, כי כל מי שלא נבנה בית המקדש בימיו כאלו נחרב בימיו (מדרש תהילים קלו), נמצא שעקר הבכיה של ישראל הוא בחינת רצון, כי אנו בוכים ומצטערים על שנתרחקנו מרצונו יתברך ואנו מתגעגעים ומשתוקקים ברצון חזק לשוב אליו יתברך באמת וזה כל עקר בכיותנו, ועל פן הבכיה של ישראל הוא בחינת רצון, נמצא שהם מהפכים הבכיה לרצון וממתיקים הדין בשרשו, כי מהפכים הבכיה לרצון, כי בוכים מתקף הרצון שיש לנו לשוב אליו יתברך ולעבודתו ולבית מקדשנו וכו',

"שישו אתה משוש כל המתאבלים עליה", כמו שאמרו רבותינו ז"ל (תענית 5:) 'כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה', כי על ידי הבכיה של ישראל על ידי זה זוכין לרצון שהוא בחינת שמחה, כי עקר השמחה על ידי הרצון, כי הם בוכין לשוב אליו יתברך ועל ידי זה מהפכים הבכיה לרצון, וכזה בעצמו מהפכין האבלות והבכיה לשמחה בחינת שישו אתה וכו' כל המתאבלים וכו', כי עקר השמחה הוא על ידי הארת הרצון.

והוא מהפך אל הפוך של בכית עשו הרשע שבכה בשביל תאוות, ועל ידי הבכיה דיקא מבטלין כח הבכיה של עשו, כי אנו מהפכים הבכיה לרצון, ועל פן הבכיה של ישראל גדולה ויקרה מאד בעיני ה' יתברך, כמו שכתוב (ירמיה לא ח) "בבכי יבאו ובתחנונים אוכלים", כי עקר הבכיה של ישראל צריכה להיות כמו תינוק הבוכה מגדל הגעגועים שיש לו לאביו כמו שמובא בשיחת הר"ן (סי' פ"ז) והנה גער בכה (שמות ב ו), מיד ותחמל עליו, כמו שאיתא בתקונים (תיקון יג כז), כי פשישראל בוכים כמו תינוק הבוכה לשוב לאביו אז בודאי ותחמל עליו, כי זהו בחינת רצון שעל ידי זה מעוררין רצונו הטוב ורחמנותו עלינו.

בשבת נחמו זוכים לרצון,

וזזה נחמתינו

ועל פן אחר אבלות והבכיה של בין המצרים ותשעה באב זוכין אחר כך לשבת נחמו, 'שבת נחמו' דיקא, כי שבת עקר הנחמה, כי עקר הנחמה הוא הארת הרצון, וזה זוכין על ידי הבכיה דיקא, בבחינת (ישעיה סו י')

בְּנִינִים

הַצְדִּיקִים מֵיִשְׂרָאֵל מְסִילָה אִפִּי' בַּתּוֹךְ הַחוּשׁךְ

וְזֶה בְּחֵינַת "שֶׁבֶת נַחֲמוּ" אַחַר תְּשׁוּבָה בְּאָב, כִּי עֵקֶר הַנְּחֻמָּה מְכַל הַצָּרוֹת הַכְּלוּלִין בְּחֶרֶב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, הוּא שֶׁבֶת שֶׁהוּא בְּחֵינַת הַצְדִּיק הָאֵמֶת כִּנ"ל, בְּחֵינַת (בְּרֵאשִׁית ה) וְיֹלֵד בֶּן וַיִּקְרָא אֶת שְׁמוֹ נַח לֵאמֹר זֶה יִנְחַמְנִי וְכוּ' (כְּמוֹבָא בְּלִקוּטֵי מוֹהַר"ן תַּנְיִנָא סִימָן ב) ... וְזֶה "יִשְׂרָאוֹ בְּעֶרְבָה מְסִילָה לְאֶלְקֵינוּ" שְׂאֵפְלוֹ בַּתְּכֵלִית עֶרְבָה וְחֹשֶׁךְ מְאֹד גַּם שֶׁם מֵיִשְׂרָאֵל הַצְדִּיקִים הַנִּלְמָד מְסִילָה לְאֶלְקֵינוּ, כִּי עוֹשִׂים גַּם שֶׁם מְסִילוֹת וְדַרְכִּים יִשְׂרָאֵל לְשׁוּבָה אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מְכַל מֵינֵי יְרִידוֹת שְׁבַעֲוֹלָם, בְּבְחֵינַת וְאֶצִּיעָה שְׂאוֹל הַנֶּפֶךְ וְכוּ'.

(לִיקוּטֵי הַלְכוֹת הַל' שֶׁבֶת הַל' ז')

עֲלִיוֹנִים לְמַטָּה וְתַחְתּוֹנִים לְמַעְלָה

וְכֵן בְּפֶרֶשׁת וְאֶתְחַנֵּן מְדַבֵּר בְּזֶה הַרְבֵּה בְּעֵינֵי עֲלִיוֹנִים לְמַטָּה וְתַחְתּוֹנִים לְמַעְלָה שֶׁהוּא עֵקֶר הַדְּעַת הַנִּלְמָד לְיַדַע שְׁעָקֵר גְּדֻלַּת ה' יִתְבָּרַךְ נִתְגַּלָּה עַל יְדֵי הָאָדָם הַזֶּה שֶׁבְּזֶה הָעוֹלָם דִּיקָא, כִּי הַמְּלֹאכִים אֵינִי יוֹדְעִים אֶת ה' יִתְבָּרַךְ וְאֵינִי לָהֶם כַּח כְּמוֹ הַצְדִּיקִים שֶׁבְּזֶה הָעוֹלָם, וְזֶה וְאֶתְחַנֵּן אֶל ה' בְּעַת הַהוּא וְכוּ' אֵתָה הַחֲלוּת לְהִרְאוֹת אֶת עֲבָדֶיךָ אֶת גְּדֻלָּתְךָ וְכוּ' אֲשֶׁר מִי אֵל בְּשָׁמַיִם וּבָאָרֶץ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה כְּמַעֲשֶׂיךָ וְכַגְבוּרְתְּךָ, כִּי הַמְּלֹאךָ בְּחֵינַת אֵל - כִּי נִקְרָאִים אֱלִים (זֶהָר בָּא מֵג:), וְזֶהוּ 'אֲשֶׁר מִי אֵל' שֶׁהֵם בְּחֵינַת הַמְּלֹאכִים 'אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה כְּמַעֲשֶׂיךָ וְכַגְבוּרְתְּךָ' שְׂאֵינִי שׁוֹם מְלֹאךָ שְׂיֻכַל לַעֲשׂוֹת כְּמַעֲשֶׂיךָ וְכַגְבוּרְתְּךָ,

וְדִיקָא מְנִיָּהּ אֲבָל בְּבִנֵי אָדָם הַתְּחַתּוֹנִים שְׁהֵם דְּרִי מְטָה יֵשׁ וַיֵּשׁ
 שְׂיִכּוּלִים לַעֲשׂוֹת כְּמַעֲשֵׂיךָ וְכַגְבוּרְתֶּךָ שְׁהֵם הַצְּדִיקִים שְׁהֵם
 מוֹשְׁלִים בְּעוֹלָם שְׂיִכּוּלִים לְבָרָא עוֹלָמוֹת, כְּמוֹ שְׁאַמְרוּ חֲכָמֵינוּ ז"ל
 (זהר הקדמה ה') עַל פְּסוּק (ישעיה נא טז) וְלֹא אָמַר לְצִיּוֹן עֲמִי אֲתָה אֵל
 תִּקְרִי עֲמִי אֲלָא עֲמִי מָה אֲנָא עַבְדִּי שְׁמִיא וְאַרְעָא בְּמַלּוּלֵי אַף אֲתָה
 כֵּן, וְכֵן בְּמִקּוּמוֹת הַרְבֵּה וְכְמוֹ שְׁאַמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל (זהר הקדמה ט:
 י.) עַל פְּסוּק (ירמיה י ז') כִּי בְּכָל חֲכָמֵי הַגּוֹיִם וְכוּ' מֵאִין כְּמוֹךָ אֲבָל
 בְּיִשְׂרָאֵל יֵשׁ כְּמוֹךָ וְכוּ', וְעַל כֵּן אֲנִי מְבַקֵּשׁ אֶעֱבְרָה נָא וְאַרְאֶה אֶת
 הָאָרֶץ וְכוּ'. שְׁהוּא לְבָא לְאָרֶץ יִשְׂרָאֵל כִּי שָׁם עָקַר כָּלִלְיוֹת הָעוֹלָמוֹת
 וְשָׁם רוֹאִין עָקַר גְּדֻלַּת יִשְׂרָאֵל בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ וְכוּ'.

(ליקוטי הלכות הל' נטילת ידיים לסעודה הל' ו')